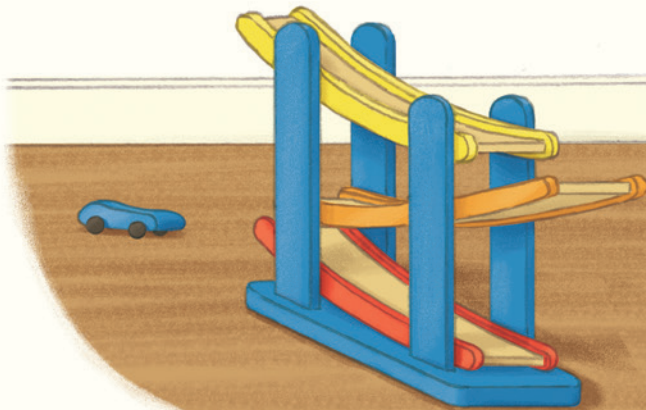

Vandaag gaat Kuba naar de tandarts.
Hij springt vrolijk op en neer.
Ja, hij heeft er zin in,
want het is z'n eerste keer.

Kuba poetst z'n tanden nog even supergoed
zoals hij 's ochtends en 's avonds altijd doet.
Want de tandarts houdt van tanden die blinken
en van bekkies die niet stinken!

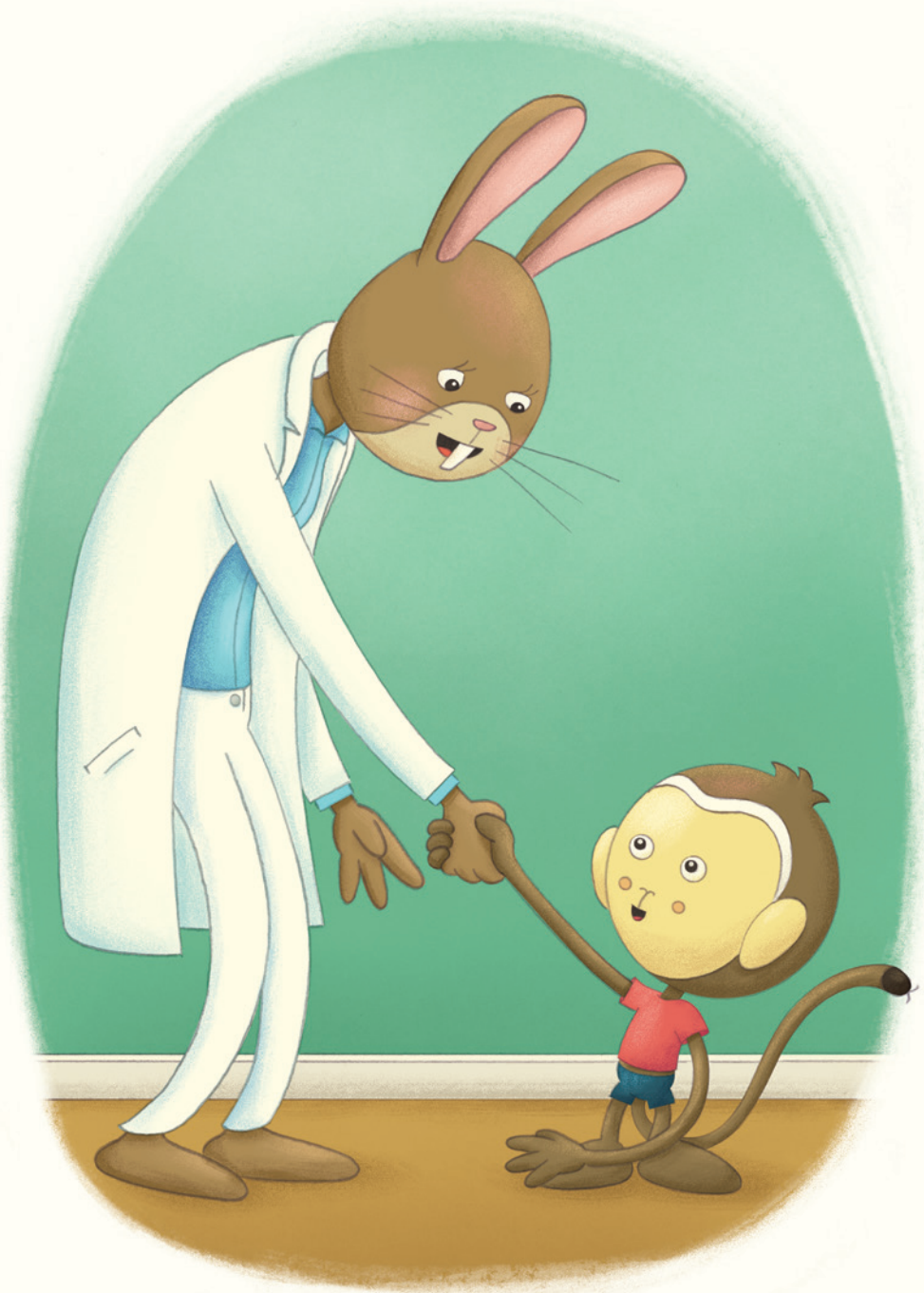

Dan gaan Kuba en papa er samen heen.
Gelukkig is het niet zo ver.
Na deze boom rechts, dan langs deze struik,
bij deze deur naar binnen en kijk: ze zijn er.

Ze zitten in de wachtkamer.
Kuba trekt aan zijn oor en krabt aan zijn wang.
Wachten, wachten, wachten...
Pfff, wat duurt dat toch altijd lang!

Door een deur komt een mevrouw
in een lange, witte jas.
Ze zegt: Kuba is de volgende
en hij vergeet meteen hoe lang het wachten was.

De mevrouw lacht heel lief
met haar ene witte tand.
Papa zegt: Dat is de tandarts,
geef haar maar een hand.